

การสังเคราะห์การวิจัยด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่เพื่อผลการดำเนินธุรกิจประสบผลสำเร็จในบริบทประเทศไทย 4.0

วิไล พึ่งผล¹ วิโรจน์ เกษภูาลักษณ์²

บทคัดย่อ

บทความการสังเคราะห์การวิจัยในการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่การพัฒนามิติของสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อผลสำเร็จของการดำเนินธุรกิจสำเร็จดังที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ โดยยึด 4 ทฤษฎีหลัก คือ 1) ทฤษฎีการลงมือปฏิบัติของ Argyris 2) ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ของ Kolb 3) ทฤษฎีการพัฒนาสมรรถนะของ McClelland และ 4) ทฤษฎีการจัดการเชิงสถานการณ์ของ Fieldler

บทความนี้นำเสนอการสังเคราะห์กรอบแนวคิดทางการวิจัยที่บูรณาการเป็นตัวแปรอิสระของการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่ มีกระบวนการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเกิดขึ้นจากการพัฒนา 2 มิติ คือ มิติความรู้สึทางอารมณ์ และ มิติแนวคิดทางปัญญาผู้คิด สุดท้ายบทความนี้ได้นำเสนอประโยชน์ทางด้านทฤษฎีและด้านนโยบายและการจัดการ รวมทั้งข้อจำกัดต่างๆ เพื่อต่อยอดงานวิจัยเชิงประจักษ์เป็นประโยชน์ต่อวงการวิชาการต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ: สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ; ผู้ประกอบการ; แนวคิดทางปัญญาผู้คิด; ความรู้สึทางอารมณ์; ผลการดำเนินธุรกิจ

ประเภทบทความ: บทความวิชาการ

การอ้างอิง:

วิไล พึ่งผล และวิโรจน์ เกษภูาลักษณ์. (2563). การสังเคราะห์การวิจัยด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่เพื่อผลการดำเนินธุรกิจประสบผลสำเร็จในบริบทประเทศไทย 4.0, *วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 10(1), 1-14.

¹ คณะการสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
119 ถ.พระราม 4 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110, ประเทศไทย
อีเมล: wilaiploy@gmail.com

² คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี 76120

Synthesis of Researches on Building Business Cognitive Ability of New Generation Entrepreneurs for the Success of Business Performance in Thailand 4.0 Context

Wilai Phungphola¹ Viroj Jadesadalugb²

Abstract

This research aims at development of the dimension of business cognitive ability of new entrepreneurs that affects the successful business performance as expected by entrepreneurs based on 4 key theories: 1) Argyris's action theory, 2) Kolb learning model theory, 3) McClelland performance development theory and 4) Situational Management theory of Fielder

This paper presents a synthesis of research frameworks that integrate as independent variables in building business cognitive ability of new entrepreneurs. There is a process of cognitive ability arising from the development of two dimensions: the emotional dimensions and the cognitive dimensions. Finally, this article also proposes the theoretical benefits and management policy including various limitations to further the empirical research and be beneficial to the academic community in the future.

Keywords: Business Cognitive Ability; Entrepreneurs; Cognitive dimensions; Emotional Dimensions; Business Performance

Type of Article: Academic Article

Cite this article as:

Phungphola, W., & Jadesadalugb, V. (2020). Synthesis of researches on building business cognitive ability of new generation entrepreneurs for the success of business performance in Thailand 4.0 Context. *Ph.D. in Social Sciences Journal*, 10(1), 1-14.

¹ School of Entrepreneurship and Management, Bangkok University,
119 Rama 4 Rd. Phra Khanong, Klongtoey Bangkok 10110, Thailand
E-mail: wilaiploy@gmail.com

² Faculty of Management Science, Silpakorn University, Petchaburi 76120

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงดิจิทัลมีนโยบายมุ่งเน้นการสร้างผู้ประกอบการยุคใหม่รองรับการปฏิรูปตามยุทธศาสตร์ที่ 6 ของประเทศไทย 4.0 เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคพาณิชย์กรรมและภาคบริการสู่สากล ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทยจากรายได้ปานกลางสู่รายได้สูงภายใน พ.ศ. 2579 (Digital Economy Academy, 2019) จึงจัดทำแผนสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการยุคใหม่ตั้งแต่ พ.ศ. 2561 เป็นต้นไป เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการเชิงปฏิบัติการให้สามารถสร้างรายได้มากที่สุด อย่างไรก็ตามผลวิจัยจำนวนมากพบว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับการสร้างรายได้ที่มุ่งเน้นการสร้างบุคลากรให้สามารถสร้างรายได้มากกว่าการสร้างและพัฒนาตนเองและยังพบเพิ่มเติมว่า ผลงานวิจัยส่วนมากมีได้กล่าวถึงความจำเป็นของการฝึกทักษะการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจควบคู่กับการสร้างรายได้หรือลดต้นทุนเพื่อช่วยให้ธุรกิจประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริงที่สามารถกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเล็งเห็นความสำคัญด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจเพื่อรับมือกับวิกฤตต่างๆ อย่างรอบคอบก่อนตัดสินใจลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งการสร้างสมรรถนะทางปัญญาจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาอย่างน้อย 3 เดือน ถึง 1 ปี จึงจะสามารถนำไปปฏิบัติงานได้จริงเสมือนติดอาวุธทางปัญญาของผู้ประกอบการยุคใหม่ที่จะเอาชนะปัญหาอุปสรรคอย่างรอบคอบทำให้ธุรกิจประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง (Shepherd & Patzelt, 2017) และรองรับการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมด้านปัญญาประดิษฐ์ในอีก 3-5 ปีข้างหน้า ที่ผู้ประกอบการจะต้องใช้สมรรถนะทางปัญญาเชิงรุกมากยิ่งขึ้นเพื่อตอบสนองลูกค้าด้านการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อให้ผลิตสินค้า/บริการที่รวดเร็วควบคู่กับมาตรฐานของสินค้าและการบริการ (Smilansky, 2017)

แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่คือ การสร้างผู้ประกอบการยุคใหม่ให้มีทักษะการรับรู้ความสามารถทางปัญญาเชิงธุรกิจ ค้นหาแนวทางพัฒนาตนเองจนสามารถใช้ความรู้ด้วยปัญญาเชิงธุรกิจที่รอบคอบเพื่อตัดสินใจลงมือปฏิบัติอย่างมุ่งมั่นแรงกล้าและใช้ศักยภาพทางสังคมเป็นตัวแปรสาเหตุส่งผลให้การสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการที่ฝึกฝนมาอย่างดีสามารถคิดและใช้กระบวนการจัดระบบจากภายในสมองพิจารณาแต่ละเหตุการณ์เพื่อทำให้เกิดความสำเร็จทางธุรกิจ (Phungphol, 2018)

หลักการสังเคราะห์วรรณกรรม เริ่มต้นจากบูรณาการการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่นำไปสู่การเขียนกรอบในการวิเคราะห์

ทฤษฎีพื้นฐานที่เป็นแนวทางหลักของการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ

การประกอบธุรกิจไม่สามารถดำเนินได้ตามโชคชะตาและปฏิบัติต่อๆ กันจากประสบการณ์ของครอบครัวหรือการลองผิดลองถูก โดยเฉพาะในยุคการแข่งขันยุคประเทศไทย 4.0 ที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรุนแรงและมีค่าใช้จ่ายสูงมากเพื่อสร้างธุรกิจให้เติบโตและก้าวสู่ความเป็นผู้นำด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ผู้นำด้านนวัตกรรม ผู้นำด้านราคา ผู้นำด้านต้นทุนต่ำ ผู้นำด้านการตลาดสร้างสรรค์ ผู้นำด้านทำประโยชน์และคุณค่าต่อสังคม เป็นต้น หากผู้ประกอบการยุคใหม่มีสมรรถนะทางปัญญาที่ลุ่มลึกจึงจะสามารถทำให้ผู้ประกอบการนั้นมีมีโนทัศน์ที่มีเหตุผลด้วยการใช้ปัญญาพิจารณาอย่างรอบคอบที่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการมีสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจที่รอบคอบด้านเทคโนโลยีคู่ขนานกับการสร้างรายได้ จะทำให้ผู้ประกอบการนั้นดำเนิน

ธุรกิจประสบผลสำเร็จและสามารถรักษาธุรกิจไว้ได้อย่างแท้จริง บทความนี้ให้ความสำคัญกับการใช้ 4 ทฤษฎีหลักเพื่อเป็นแนวทางสร้างสมรรถนะทางปัญญาสู่การพัฒนากรอบแนวคิด ได้แก่ 1) ทฤษฎีการลงมือปฏิบัติ (Argyris's action theory) ของ Argyris (1977) โดยผลการวิจัยได้ยืนยันทฤษฎีแนวคิดการลงมือปฏิบัติว่าเป็นการสร้างผู้ประกอบการให้รู้จักใช้ปัญญาในการคิดก่อนการลงมือปฏิบัติ โดยสามารถนำไปประยุกต์มุ่งเน้นการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่จากแนวคิดทฤษฎีสู่การลงมือปฏิบัติในแนวทางการทำธุรกิจ โดยมีขั้นตอนดังนี้ (1) ค้นพบให้ได้ว่าเหตุใดสิ่งนั้นจึงเกิดขึ้นกับธุรกิจของตน (2) อะไรคือสิ่งที่ปฏิบัติ (3) สิ่งใดที่เป็นประสบการณ์ (4) มุมมองแนวคิดทางปัญญาเพื่อลงมือปฏิบัติตามข้อเท็จจริงนั้นและประเมินตนเองซึ่งเป็นความรู้สึกที่ได้รับจากประสบการณ์จริงที่ได้ลงมือปฏิบัติและบรรลุตามเป้าหมายเป็นบทเรียนสำหรับการทำธุรกิจสำหรับผู้ประกอบการยุคใหม่ที่เริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ Argyris (1977) กล่าวถึงการคิดก่อนลงมือปฏิบัติจึงจะได้ผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้ และได้กล่าวถึง Single Loop and Doble Loops อธิบายถึง วงจรเดี่ยว (single loop) สามารถประยุกต์ใช้ในธุรกิจใหม่เป็นแนวทางแก่ผู้ประกอบการยุคใหม่เริ่มตั้งแต่ตั้งสมมติฐานทางธุรกิจ - วางแผนธุรกิจ - ลงมือปฏิบัติตามแผน - ตรวจสอบและประเมินผล - ปรับปรุง กรณีผิดพลาดที่ปรับปรุงได้ให้กลับไปพิจารณาการวางแผนธุรกิจก่อนจะลงมือปฏิบัติใหม่อีกครั้ง หากเกิดความผิดพลาดร้ายแรงกระทบกับธุรกิจ จะใช้วงจรคู่ (doble loops) คือ ให้กลับไปตั้งต้นที่สมมติฐาน ดังนั้น ทฤษฎีนี้สามารถประยุกต์ใช้กับการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่ทางด้านการกำกับตนเองให้มุ่งมั่นรับผิดชอบการลงมือปฏิบัติแต่ละครั้งสู่ความสำเร็จแท้จริงเริ่มจากการสร้างวิสัยทัศน์ในการทำธุรกิจระยะสั้น 1-3 ปี และระยะยาว 5-10 ปี

ต่อมาสร้างแนวคิดกระบวนการทำธุรกิจ แนวทางลงมือปฏิบัติ และปฏิบัติตามวิถีเป้าหมายความเป็นผู้นำในธุรกิจนั้นอย่างละเอียดรอบคอบและใช้สติปัญญาทุกครั้ง (Nassif, Ghobril & Silva, 2010) จากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่า หากเกิดวิกฤติต่างๆ องค์การส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นมุมมองด้านรายได้ที่เป็นตัวเงินเพียงด้านเดียวและจะเร่งสร้างรายได้ให้กลับคืนมาโดยเร็วที่สุด เช่น มีแนวทางหรือวิธีการลดขาดทุนหรือไม่ ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ได้คิดถึงการตั้งสมมติฐาน วางแผน แต่จะมุ่งไปที่การลงมือปฏิบัติแนวทางเดียว เพื่อสร้างรายได้เท่านั้น หรือมีแนวคิดเพื่อการปรับโครงสร้างองค์การสำหรับการลดต้นทุน ลดบุคลากร ผู้ประกอบการบางรายจะมุ่งไปที่การคิดค้นและผลิตสินค้าใหม่ๆ เพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่งขั้นในการทำรายได้ด้านตัวเงินให้ได้มากที่สุด แต่ไม่ได้ใช้แนวคิดเชิงปัญญาตอบสนองความต้องการที่แท้จริงแก่ผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้บริโภคและชุมชนรอบข้าง การสร้างแนวคิดเชิงปัญญาทางธุรกิจจะช่วยสร้างมุมมองความคิดรอบด้านและมีสายตาวางกว้างที่จะดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จได้ และ 2) ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ (learning styles theory) ของ Kolb (1984) ที่มุ่งเน้นการสร้างแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้จากแนวคิดทฤษฎีสู่ทักษะการตัดสินใจอย่างเป็นรูปธรรม คือ มีแนวคิดที่ดี - นำสู่การประยุกต์ได้ - ลงมือปฏิบัติเกิดผลดี - ส่งผลสะท้อนสู่ความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะต้องสร้างการยอมรับในปัญหาอุปสรรคที่พบ การเปิดใจ การสนับสนุนและกล้าเผชิญหน้า การรับมือกับการตื่นตระหนกหรือวิตกกังวลใจของผู้มีส่วนได้เสีย การเอาชนะความกลัว การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่มีความสำคัญสอดคล้องกับสมรรถนะทางปัญญาในการบริหารจัดการองค์การ และ 3) ทฤษฎีสมรรถนะ (competency theory) ของ McClelland (1973) ที่ให้ความสำคัญกับสมรรถนะที่เป็นจุดแข็งของผู้ประกอบการว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่มนุษย์สามารถพัฒนาได้ด้วยตนเอง จูงใจตนเอง ซึ่งเป็น

จุดแข็งของแต่ละบุคคลที่จะนำความรู้และประสบการณ์
ประยุกต์ใช้งานเกิดเป็นทักษะและความสามารถในการ
ประพดิตนและปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบจนประสบผล
สำเร็จจากการนำจุดแข็งของตนเองมาใช้อย่างโดดเด่น
และสมรรถนะที่เป็นจุดแข็งของผู้ประกอบการมีความ
สำคัญต่อบทบาททางสังคมที่จะแสดงออกทางด้าน
บุคลิกภาพสู่การยอมรับของสังคม ดังนั้นผู้ประกอบการ
ยุคใหม่สามารถใช้สมรรถนะของตนเองวางแผน
และลงมือปฏิบัติด้วยปัญญาเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ
ตามเป้าหมาย โดยกำหนดเป็นสมรรถนะหลัก (core
competency) ขององค์การที่ชัดเจน และใช้จุดแข็ง
ของตนและทีมลงมือปฏิบัติอย่างละเอียดรอบคอบ
เพื่อให้สมรรถนะหลักนั้นสำเร็จตามที่มุ่งหวังผู้ประกอบ
การยุคใหม่จะต้องรู้จักสมรรถนะของตัวเองและลงมือ
ปฏิบัติตามคุณลักษณะที่เป็นจุดแข็งของตนเองเพื่อใช้
ประโยชน์ต่อตนเองและองค์การ (Perkins & Unger,
1999) Webber and Klimoski (2004) กล่าวถึง
ผลงานวิจัยจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการยุค
ใหม่สามารถเผชิญหน้ากับอุปสรรคได้ หากผู้ประกอบ
การยุคใหม่นั้นมีสมรรถนะทางปัญญาด้านความรู้และ
ใช้สติปัญญาแหลมคม ความนึกคิดทางปัญญาเป็นความ
เชื่อส่วนตัวที่เชื่อถือได้ว่าเป็นสมรรถนะที่มีความสำคัญ
ต่อพฤติกรรมการณ์ลงมือปฏิบัติ โดยผ่านการพัฒนารูปแบบ
การเรียนรู้สู่ทักษะการตัดสินใจของผู้ประกอบการที่จะ
ต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อพัฒนาสมรรถนะ
ที่เป็นจุดแข็งของตนให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นทฤษฎีการลงมือปฏิบัติของ Argyris (1977)
ที่มุ่งเน้นการลงมือปฏิบัติอย่างรอบคอบและทฤษฎีรูปแบบ
การเรียนรู้ของ Kolb (1984) ที่มุ่งเน้นการพัฒนา
รูปแบบการเรียนรู้แนวคิดที่ดีสู่การประยุกต์ใช้และ
ลงมือปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จ และทฤษฎีการพัฒนา
สมรรถนะของ McClelland (1973) ที่มุ่งเน้นการค้นพบ
และพัฒนาสมรรถนะที่เป็นจุดแข็งของตนเองนำมาใช้
ผลักดันธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ Bennis

(1987) ได้กล่าวถึง สามทฤษฎีสามารถส่งเสริมร่วมกัน
เพื่อสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบ
การยุคใหม่ได้อย่างครบถ้วน ทฤษฎีเสริมสุดท้าย คือ
ทฤษฎีการบริหารจัดการเชิงสถานการณ์ของ Fieldler
(1967) ที่มุ่งเน้นความสามารถในการบริหารจัดการ
องค์การสอดคล้องตามสถานการณ์ปัจจุบันทั้งด้าน
เศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งที่ทราบ
และมีอาจทราบล่วงหน้าเพื่อให้รอดพ้นจากวิกฤติได้
ด้วยความยืดหยุ่นโดยใช้สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ
ของผู้ประกอบการถ่ายทอดประสบการณ์และพัฒนา
ตนเองและทีมงานให้สามารถปรับตัวตามสถานการณ์
และทำงานรองรับกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น จึง
ควรใช้สมรรถนะทางปัญญาด้านการบริหารจัดการ
เชิงสถานการณ์เสริมเพิ่มเติมเพื่อกำหนดเป้าหมาย
ที่มีมาตรฐานให้พนักงานทุกคนในองค์การฝึกทักษะ
การสร้างความคิดด้วยปัญญาเชิงธุรกิจให้รอบคอบ
ก่อนลงมือปฏิบัติจริงจึงจะทำให้ธุรกิจอยู่รอดได้ในทุก
สภาวะการณ์ มิใช่เมื่อกลับสู่เหตุการณ์ปกติการดำเนิน
ธุรกิจจะกระทำแบบเดิมอีก (Welch, J., & Welch,
S, 2005) Avolio (2007) ได้รวบรวมผลงานวิจัยการ
ปรับตัวตามสถานการณ์ของผู้ประกอบการที่ประสบ
ผลสำเร็จท่ามกลางวิกฤติต่างๆ ด้วยการสร้างสมรรถนะ
ทางปัญญาเชิงธุรกิจ ซึ่งผู้ประกอบการจำเป็นต้อง
ฝึกฝนทักษะการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ
จนเชี่ยวชาญจะช่วยให้การตัดสินใจแม่นยำมากขึ้น
เมื่อต้องประกอบธุรกิจใหม่ๆ ที่มีความเสี่ยงโดยเฉพาะ
สถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงสูงและมีการแข่งขัน
รุนแรงในบริบทประเทศไทย 4.0 ผู้ประกอบการที่มี
สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจที่ดีจะสามารถยืดหยุ่น
และปรับตัวได้ทันเวลาส่งผลต่อผลการดำเนินธุรกิจ
ประสบผลสำเร็จ โดยใช้สมรรถนะทางปัญญาในการ
บริหารจัดการองค์การเพื่อรับมือกับสถานการณ์วิกฤติ
เศรษฐกิจ การเมือง สังคม หรือภัยพิบัติธรรมชาติทั้งที่
ทราบและมีอาจทราบล่วงหน้าหากผู้ประกอบการยุค

ใหม่ที่มีสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจที่ดีจะมีศักยภาพทางสังคมสามารถปรับตัวเข้ากับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้อย่างดี เช่น ภาครัฐ ผู้ผลิตภายนอก ธนาคาร ลูกค้า เพื่อให้คนเหล่านั้นช่วยเหลือผู้ประกอบการในช่วงที่เผชิญกับเหตุการณ์วิกฤติต่างๆ

สรุป การยึด 4 ทฤษฎีหลักโดยนำประเด็นหลักสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยบูรณาการเป็นตัวแปรหลักและออกแบบกรอบแนวคิดการวิจัยสู่การทดสอบเชิงประจักษ์ต่อไป

บูรณาการสร้างตัวแปรหลักสู่การสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยเพื่อทดสอบเชิงประจักษ์

จากทฤษฎีพื้นฐานทั้ง 4 ทฤษฎีหลักที่นำมาเป็นแนวทางบูรณาการตัวแปรการสร้างสมรรถนะทางปัญญาผู้ประกอบการยุคใหม่ และสามารถนำไปสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยสู่การทดสอบเชิงประจักษ์ในอนาคต กระบวนการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเกิดขึ้นจากการพัฒนา 2 มิติ คือ (1) มิติความรู้สึทางอารมณ์ (emotional dimensions) และ (2) มิติแนวคิดทางปัญญารู้คิด (cognitive dimensions)

มิติความรู้สึทางอารมณ์ (emotional dimensions)

เป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้การทำธุรกิจใหม่ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวได้หากผู้ประกอบการได้รับการฝึกฝนทักษะที่ดีเพียงพอจะส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสามารถควบคุมอารมณ์และปรับเปลี่ยนให้เป็นเชิงบวก จะส่งเสริมให้ธุรกิจประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดมิติความรู้สึทางอารมณ์ ที่ Nassif, Ghobril, and Silva (2010) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของผู้ประกอบการทางด้านมิติความรู้สึทางอารมณ์ ประกอบด้วย 1) ผู้นำการเปลี่ยนแปลง คือผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้สึนึกคิดด้านความเป็นผู้นำที่มีอิทธิพลการสร้างทีมการเปลี่ยนแปลงท่ามกลาง

สถานการณ์วิกฤติและมีอารมณ์ร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาการทำงาน (Phungphol, & Pooripakdee, 2017) 2) ความสามารถการจัดการความเสี่ยง คือ กระบวนการทางด้านความรู้และความรู้สึจากภายในของผู้ประกอบการทางการป้องกันมากกว่าการรับมือกับความเสี่ยงทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างสร้างสรรค์ (Okolo, Ifeoma, & Amakor, 2013) และ 3) ความเป็นอิสระในการดำเนินงาน คือ การให้อิสระแก่ทีมในการทำงานรวมทั้งให้การสนับสนุนสิ่งจำเป็นทำให้การปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จอย่างสูงรวมทั้งการปรับทัศนคติของผู้ประกอบการที่จะทำงานอย่างอิสระปลอดจากการครอบงำของเจ้าของทุน (Magpili, & Pazos, 2018)

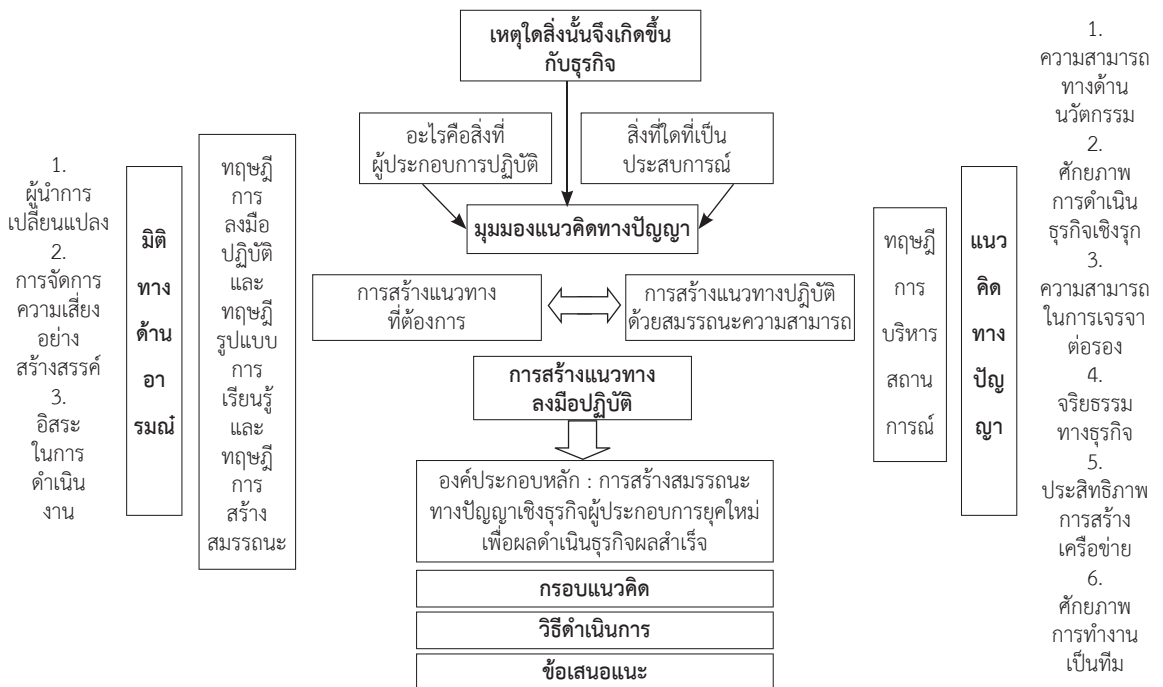
มิติแนวคิดทางปัญญารู้คิด (cognitive dimensions)

เป็นปัจจัยสำคัญเชิงเหตุและผลที่มาจากความรู้สึนึกคิดที่ผ่านความรู้และประสบการณ์ สามารถผลักดันให้ธุรกิจเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านผลประโยชน์มากขึ้นได้อย่างรวดเร็วจากการฝึกทักษะสมรรถนะทางปัญญาทำให้การทำงานใช้ระยะเวลาน้อยลง จากการใช้ปัญญาร่วมกับการสั่งสมความรู้จากประสบการณ์ มิติแนวคิดทางปัญญารู้คิดที่ Nassif, Ghobril, and Silva (2010) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของมิติแนวคิดทางปัญญา ประกอบด้วย 1) ความสามารถทางด้านนวัตกรรม คือ ความสามารถของผู้ประกอบการที่จะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นจนเป็นปัญญาชาญฉลาดในการคิดค้นและลงมือทำงานเป็นรูปธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อลูกค้าและเพื่อผลประโยชน์ที่ประสบผลสำเร็จและความอยู่รอดของธุรกิจ (Tohidi & Jabbari, 2012) 2) ศักยภาพการดำเนินธุรกิจเชิงรุก คือ ศักยภาพรวมทั้งความสามารถที่ว่องไวและรวดเร็วของผู้ประกอบการที่เป็นแบบอย่างที่ดีด้านการเป็นผู้นำในการประกอบธุรกิจที่ปลอดภัยด้วยการมีแนวคิดด้านจริยธรรมที่มีต่อผู้บริโภคและโปร่งใสตรวจสอบได้แสดงถึงอนาคตที่ดี

ของการทำธุรกิจ (Fuller, Marler, Hester, & Otond, 2015) 3) ความสามารถในการเจรจาต่อรอง คือ ทักษะความสามารถที่ผู้ประกอบการต้องใช้แนวคิดทางปัญญาและตอบสนองอย่างชาญฉลาดที่เป็นโยชน ทั้งธุรกิจและได้รับสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันกับผู้เจรจาต่อรองด้วย (Andersson, Cederholm & Hultman, 2010) 4) ความมีจริยธรรมทางธุรกิจ คือ การใช้ความคิดที่รอบคอบในการดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใสและตรวจสอบได้ทางด้านการทำธุรกิจด้วยจิตสำนึกที่ดี และมีคุณธรรมทุกครั้งที่ลงมือปฏิบัติ (Hamati-Ataya, 2017) 5) ประสิทธิภาพการสร้างเครือข่าย คือ การคิดและพิจารณาอย่างกว้างขวางเพื่อสร้างเครือข่ายทางธุรกิจและมีสมรรถนะทางความคิดที่ดีในการรักษา

เครือข่ายเดิมประสานร่วมกับเครือข่ายใหม่ด้วยแนวคิดที่ใช้ปัญญาผู้คิดด้านหลักความยุติธรรมกับระบบเครือข่ายทางธุรกิจ (La Rocca & Snehota, 2014) 6) ศักยภาพการทำงานเป็นทีม เป็นความสามารถที่ผู้ประกอบการต้องฝึกทักษะการสร้างทีมโดยใช้สมรรถนะทางปัญญาและบุคลิกภาพที่ดีในการประสานสามัคคีและความปรองดองก่อให้เกิดผลงานที่สูงมากขึ้นของทีมเมื่อเทียบกับการทำงานคนเดียว (Klada, 2018)

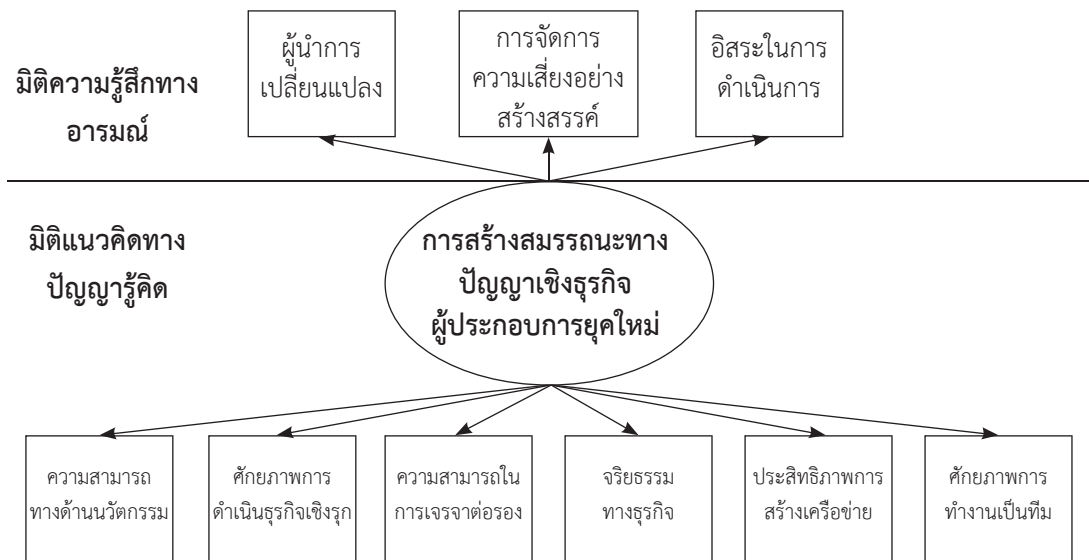
สรุปหลักการบูรณาการการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่จากทฤษฎีพื้นฐานทั้ง 4 ทฤษฎีหลักและการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

จากแนวคิดทฤษฎีและการทบทวนวรรณกรรม สามารถบูรณาการตัวแปรหลัก คือ การสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่ไปสู่การสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยสำหรับผู้สนใจในอนาคต

เพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น จึงแยกให้เห็นตัวแปรบูรณาการหลักและตัวแปรสังเกตได้ ภายใต้มิติทางอารมณ์และมิติทางปัญญาอย่างชัดเจนดังภาพ 2

ภาพ 2 กรอบแนวคิดการบูรณาการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่

สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่ส่งผลต่อผลการดำเนินงาน

สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการที่มีการพัฒนาอย่างเหมาะสมส่งผลกระทบต่อผลการดำเนินธุรกิจและความมั่นคงของธุรกิจ (McCaulley, 1990) ขณะที่ Driessen, Van Tartwijk, Vleuten and Wass (2007) แนะนำว่า ผู้ประกอบการควรพัฒนาองค์ประกอบ 9 ด้านอย่างผสมผสานกัน ได้แก่ ผู้นำการเปลี่ยนแปลงการจัดการความเสี่ยงอย่างสร้างสรรค์ อิสระในการดำเนินงานความสามารถทางด้านนวัตกรรมศักยภาพการดำเนินธุรกิจเชิงรุกจริยธรรมทางธุรกิจประสิทธิภาพการสร้างเครือข่ายและศักยภาพการทำงานแบบทีม เนื่องจากในแต่ละพฤติกรรมของผู้ประกอบการย่อมต้องใช้มิติทางอารมณ์

ที่ต้องมุ่งเน้นให้กำกับให้เป็นไปในทางบวกพร้อมกับการนำมิติทางปัญญาเชิงธุรกิจ (business cognitive dimention) จึงจะส่งผลดีต่อการทำผลการดำเนินงานที่เพิ่มมากขึ้นและสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและการแข่งขันที่รุนแรงในปัจจุบันได้ดีมากขึ้นภายใต้การมีสติปัญญา (intelligence) กำกับให้รู้จักคิด และถ่วงท่วงช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการทางความคิดส่งผลให้การลงมือปฏิบัติถูกต้องเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น (Piaget, 1936) ซึ่ง Hall, Covarrubias, and Kirschbaum (2017) มีความเห็นสอดคล้องกับ Piaget (1936) และเพิ่มเติมว่าการใช้สติปัญญากำกับมิติด้านอารมณ์และมิติด้านปัญญาทำให้ผู้ประกอบการปรับตัวได้ ดังนั้นทั้งสองมิติดังกล่าวจึงจำเป็นต้องพัฒนาผู้ประกอบการให้เกิดทักษะสมรรถนะทางปัญญาที่ใช่มิติร่วมกัน

ทั้งสองมิติที่พัฒนาสู่ผู้ประกอบการยุคใหม่ส่งผลให้ผู้ประกอบการนั้นมีความสามารถผลักดันให้ผลประกอบการประสบผลสำเร็จได้ในแต่ละสถานการณ์ (McLeod, 2018)

ผลการวิเคราะห์

แนวคิดด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่

แนวคิดด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญามุ่งเน้นการทำวิจัยทางด้านจิตวิทยาเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการสร้างสมรรถนะทางปัญญามาใช้ในเชิงธุรกิจนั้น นักวิจัยหลายคนมีความเห็นว่าการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเป็นสิ่งยากลำบาก เนื่องจากเป็นเรื่องความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจที่จะต้องใช้ระยะเวลาอันจึงจะเห็นผล และหากมีด้านอารมณ์ที่เป็นลบเข้าร่วมด้วยจะยิ่งมีความซับซ้อนในทางปฏิบัติจึงแสดงความคิดเห็นว่าการศึกษาศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่ผ่านการฝึกทักษะการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ และมีได้ผ่านการฝึกทักษะนี้จึงจะสามารถได้คำตอบเชิงประจักษ์ที่มีเหตุผลมากกว่า (Gudmundsson & Lechner (2013) ดังนั้น Baron and Markman (1999) จึงได้ทำวิจัยเชิงประจักษ์เปรียบเทียบกันและพบว่า กลุ่มคนที่ประสบผลสำเร็จได้จำเป็นจะต้องฝึกทักษะการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ จึงจะสามารถรับมือกับวิกฤติต่างๆ ได้ดี มีนักทฤษฎีหลายคนโต้แย้งแนวคิดของ Baron and Markman (1999) ทั้งสองนักทฤษฎีอธิบายว่า การสร้างสมรรถนะทางปัญญาเป็นเรื่องความสามารถเฉพาะตัวที่จะต้องฝึกฝนทักษะตามแนวทฤษฎีการลงมือปฏิบัติ ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้และทฤษฎีการพัฒนาสมรรถนะสามารถนำมาใช้กับผู้ประกอบการได้ซึ่งคณะผู้วิจัยมีความเห็นว่าจะต้องส่งเสริมให้ผู้ประกอบการใช้สมรรถนะจุดแข็งส่วนตัวจนทำให้เกิดความมั่นใจในการดำเนินธุรกิจมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ต่างๆ การสร้าง

สมรรถนะทางปัญญาควรใช้ร่วมกับทฤษฎีการบริหารจัดการเชิงสถานการณ์เพิ่มเติมด้วยจึงจะทำให้เกิดผลดีต่อธุรกิจใหม่ๆ ที่มีความเสี่ยงมากที่สุด

ในยุคการแข่งขันด้านเทคโนโลยีสามารถช่วยให้ธุรกิจประหยัดต้นทุนด้านการผลิตสินค้าและบริการ รวมถึงการพัฒนากระบวนการผลิตให้รวดเร็วการทำงานสร้างสรรค์ของพนักงานในองค์กรจะต้องขึ้นอยู่กับผู้นำที่มีการฝึกทักษะด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจที่มีมุมมองกว้างไกลใช้เทคโนโลยีตอบสนองความต้องการของลูกค้าและผลิตสินค้าแปลกใหม่เป็นที่ยอมรับอย่างสูงจากลูกค้าอย่างประหยัดต้นทุนการผลิตที่รวดเร็วตรงเวลา รักษาคุณภาพและมาตรฐานไว้ได้ซึ่งเป็นสิ่งยากลำบากที่จะทำให้สำเร็จได้ดังนั้น ผู้ประกอบการที่มีแนวคิดด้านสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ จะมีความคิดที่รอบคอบก่อนลงมือปฏิบัติจริง ส่งผลต่อความสำเร็จของการผลิตสินค้าแปลกใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้สอยและสะดวกต่อการใช้งาน ทำให้คู่แข่งไม่สามารถตามได้ทันทั้งความคิดและการผลิตสินค้าใหม่ๆ (Wong & Tong, 2012) สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ คือ ผู้นำจะต้องสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจที่เป็นบวก ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาผู้ประกอบการและทีมงานให้เกิดความมุ่งมั่นแรงกล้าและใช้เหตุผลในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง การจัดการความเสี่ยงอย่างสร้างสรรค์ ให้อิสระทางความคิดกับพนักงานและสร้างสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการใช้ความนึกคิดให้เกิดสิ่งใหม่ๆ มุ่งมั่นทำสิ่งที่คิดนั้นเป็นจริงได้จากความเป็นนวัตกรรมและสร้างนวัตกรรมในตัวผู้ประกอบการและทีมงาน ศักยภาพดำเนินธุรกิจแบบเชิงรุก ความสามารถในการเจรจาต่อรอง จริยธรรมทางธุรกิจ ประสิทธิภาพการสร้างเครือข่าย และศักยภาพการนำทีม องค์ประกอบดังกล่าวสามารถส่งผลต่อผลการดำเนินธุรกิจประสบผลสำเร็จในยุคการแข่งขันรุนแรงของประเทศไทย 4.0

บทสรุป

การสังเคราะห์แนวคิดด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่ เพื่อผลการดำเนินธุรกิจสำเร็จในบริบทประเทศไทย 4.0 นี้ มีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องทางด้าน (1) ทฤษฎีการลงมือปฏิบัติมุ่งเน้นการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่ให้มีความรู้และพิจารณาก่อนตัดสินใจลงมือปฏิบัติ (2) ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ของ Kolb (1984) มุ่งเน้นการสร้างแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้จากแนวความคิดสู่ทักษะการตัดสินใจอย่างเป็นรูปธรรม (3) ทฤษฎีการพัฒนาสมรรถนะมุ่งเน้นสมรรถนะจุดแข็งแต่ละด้านของผู้ประกอบการยุคใหม่อย่างชัดเจน และ (4) ทฤษฎีการจัดการทางด้านสถานการณ์ มุ่งเน้นความสามารถในการบริหารจัดการองค์การสอดคล้องตามสถานการณ์ปัจจุบันทั้งด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งที่ทราบและมิอาจทราบล่วงหน้า จากทั้ง 4 ทฤษฎีสามารถนำมาเป็นแนวทางบูรณาการตัวแปรหลักด้านการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจผู้ประกอบการยุคใหม่สร้างกรอบแนวคิดการวิจัยเชิงประจักษ์ มีกระบวนการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเกิดขึ้นจากการพัฒนา 2 มิติ คือ มิติความรู้สึกทางอารมณ์ (emotional dimensions) 3 ด้าน และ มิติแนวคิดทางปัญญา (cognitive dimensions) 6 ด้าน ที่ควรผสมผสานกันจะเป็นประโยชน์ต่อวงการวิชาการต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็นทางทฤษฎีและการจัดการดังนี้

ข้อเสนอแนะทางทฤษฎี

1. ประโยชน์ต่อนักวิจัยและด้านวิชาการ ด้วยการบูรณาการจากทั้ง 4 ทฤษฎี ได้แก่ 1) ทฤษฎีการลงมือปฏิบัติ (action theory) ของ Argyris (1977) ที่ให้ความ

สำคัญในการคิดอย่างมีเหตุผลมุ่งไปที่การใช้ปัญญาวิคิดก่อนตัดสินใจลงมือทำทั้งสภาพปกติและวิกฤติต่างๆ

2) ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ (learning model theory) ของ Kolb ที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้จากทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ ผู้ประกอบการจำเป็นต้องกำหนดให้เหมาะสมกับการพัฒนาทั้งตนเองและทีมงาน โดยใช้ร่วมกับทฤษฎีการลงมือปฏิบัติเพื่อสนับสนุนให้การตัดสินใจแม่นยำตรงและผิดพลาดน้อยที่สุด

3) ทฤษฎีการพัฒนาสมรรถนะ (competency theory) ของ McClelland (1973) ที่ให้ความสำคัญกับการค้นหาจุดเด่นเพื่อเสริมเติมเต็มให้แข็งแกร่งมากขึ้น ส่วนจุดอ่อนหรือจุดบกพร่องจะต้องใช้เวลาเพื่อปรับปรุงแต่ก็ต้องกำกับมิให้จุดอ่อนนั้นใช้อารมณ์เชิงลบกับทีมงานหรือสังคม จนอาจก่อให้เกิดผลเสียแก่ตนเองและธุรกิจ ซึ่งจำเป็นต้องผสมผสานกับการใช้สมรรถนะทางปัญญาวิคิดเข้าร่วมในการควบคุมด้านการใช้เหตุผลและอารมณ์เชิงบวกมากกว่าเชิงลบ โดยที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องเรียนรู้สมรรถนะของตนเองเพื่อปรับให้สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการลงมือปฏิบัติและรูปแบบการเรียนรู้ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและธุรกิจให้บรรลุผลสำเร็จในยุคประเทศไทย 4.0 และ 4) ทฤษฎีการบริหารเชิงสถานการณ์ (situational/contingency theory) ของ Fieldler ที่ให้ความสำคัญกับการปรับเปลี่ยนการบริหารงานและรูปแบบการทำธุรกิจสอดคล้องตามยุคสมัย ซึ่งจำเป็นต้องบูรณาการร่วมกับทฤษฎีการลงมือปฏิบัติ ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ ทฤษฎีการพัฒนาสมรรถนะ จึงจะพบองค์ประกอบทั้ง 9 ด้าน ซึ่งนักวิจัยและนักวิชาการ สามารถนำมาบูรณาการเป็นทฤษฎีพื้นฐานเพื่อสร้างกรอบแนวคิดด้านสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจ และสร้างสรรค์ในมิติอื่นๆ เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยใหม่ๆ ของวงการวิชาการต่อไป

2. หากนักวิจัย และนักวิชาการ มุ่งเน้นการสร้างสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจเพื่อผลประกอบการที่ยั่งยืน ผู้เขียนขอเสนอให้เพิ่มทฤษฎีความยั่งยืน (Sustainability theory) ที่มุ่งเน้นการทำธุรกิจอย่างโปร่งใสและดูแลเอาใจใส่ทั้งสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร โดยบูรณาการเป็นทฤษฎีพื้นฐานใช้ในงานวิจัยได้อย่างเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการ สามารถพัฒนาสมรรถนะทางปัญญาผู้คิดอย่างเกิดประสิทธิผลและต่อยอดงานวิจัยในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะทางการจัดการ

เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการและผู้เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน ดังนี้

1. ผู้ประกอบการควรมุ่งมั่นและพัฒนาตนเองทั้ง 9 องค์ประกอบ โดยเริ่มจากการสำรวจตนเอง ทีมงาน และองค์กรให้ทราบจุดแข็งและจุดอ่อนของสมรรถนะ (Competencies) และเข้าฝึกทักษะด้านสมรรถนะทางปัญญาอย่างเหมาะสมโดยมีการกำหนด KPIs ประเมินและติดตามผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นระบบ

2. ผู้ประกอบการจำเป็นต้องปั้นคนเก่งในองค์กรให้มีสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจโดยผู้ประกอบการต้องเป็นโค้ชสอนทักษะและให้คำแนะนำแนวทางด้านสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจอย่างต่อเนื่อง และต่อมากจะต้องมีการพัฒนาและบริหารคนเก่งอย่างเป็นระบบ (talent management) สามารถเร่งให้ผลประกอบการบรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าหมาย

3. ผู้เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ควรปรับเปลี่ยนแนวทางการสนับสนุนการอบรมผู้ประกอบการตั้งแต่ต้นทางด้วยการประชุมผู้เกี่ยวข้องและทำหลักสูตรการพัฒนาผู้ประกอบการยุคใหม่ด้วยสมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจคู่ขนานกับหลักสูตรต่างๆ

4. ผู้เกี่ยวข้องทางด้านวิชาการควรสนับสนุนและผลักดันให้มีการทำวิจัยด้านนี้อย่างจริงจังเพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถสร้างรายได้มวลรวมเติบโตที่ระดับ 5% ต่อปี เป็นประเทศที่มีรายได้มวลรวมในระดับสูงบรรลุตามนโยบายของรัฐบาลในปี 2579 ได้อย่างมั่นใจ

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

- วิไล พึ่งผล. (2561). *สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่สำหรับ SMEs ไทยเพื่อผลประกอบการธุรกิจในยุคประเทศไทย 4.0*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการ, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิไล พึ่งผล และสันติธร ภูริภักดี. (2560). *การสร้างความมุ่งมั่นเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์สู่อุตสาหกรรม 4.0 จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. งานประชุมวิชาการระดับชาติ คณะการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ครั้งที่ 5, 2560, 591-608.
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2019). *หลักสูตรผู้นำการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลรุ่นที่ 3*. ค้นจาก <https://www.smeone.info/event-detail/7456>Digital Economy Acedemy

References

- Andersson Cederholm, E., & Hultman, J. (2010). The value of intimacy–negotiating commercial relationships in lifestyle entrepreneurship. *Scandinavian journal of hospitality and tourism*, 10(1), 16-32.
- Argyris, C. (1977). Double loop learning in organizations. *Harvard business review*, 55(5), 115-125.
- Avolio, B. J. (2007). Promoting more integrative strategies for leadership theory-building. *American psychologist*, 62(1), 25-33
- Bennis, W. (1987). The Four Competencies of Leadership. *School Library Media Quarterly*, 15(4), 196-199.
- Baron, R. A., & Markman, G. D. (1999). Cognitive mechanisms: Potential differences between entrepreneurs and non-entrepreneurs. In P. D. Reynolds, W. D. Bygrave, et al. (Eds.), *Frontiers of entrepreneurship research*. Wellesley, MA: Babson College.
- Digital Economy Acedemy. (2019). *Digital Economy Leadership Course #3*. Retrieved from <https://www.smeone.info/event-detail/7456>. [In Thai]
- Driessen, E., Van Tartwijk, J. V., Vleuten, C. V. D., & Wass, V. (2007). Portfolios in medical education: Why do they meet with mixed success? A systematic review. *Medical education*, 41(12), 1224-1233.
- Fiedler, F. E. (1967). *A theory of leadership effectiveness*. McGraw-Hill.
- Fuller, B., Marler, L.E., Hester, K., & Otondo, R. F. (2015) Leader reactions to follower proactive behaviour: Giving credit when credit is due. *Human relations*, 68(6), 879-898.

- Gudmundsson, S. V., & Lechner, C. (2013). Cognitive biases, organization, and entrepreneurial firm survival. *European Management Journal*, 31(3), 278-294.
- Hall, B. J., Covarrubias, P. O., & Kirschbaum, K. A. (2017). Among cultures: The challenge of communication: Routledge.
- Hamati-Ataya, I. (2017). The Sociology of Knowledge as Postphilosophical Epistemology: Out of IR's "Socially Constructed" Idealism. *International Studies Review*, 20(1), 3-29.
- Klada, T.V. (2018). *Unraveling Entrepreneurial Team Formation: A Qualitative Study Among Funded Ventures*. SAGE Open April-June 1-15.
- Kolb, D. A. (1984). *Experience as the source of learning and development*. Englewood Cliff: Prentice-Hall.
- La Rocca & Snehota. (2014). Relating in business networks: Innovation in practices. *Industrial Marketing Management*, 43(3), 441-447.
- Magpili, N. C., & Pazos, P. (2018). Self-managing team performance: A systematic review of multilevel input factors. *Small Group Research*, 49(1), 3-33.
- McCaulley, M. H. (1990). The Myers-Briggs Type Indicator: A measure for individuals and groups. *Measurement and evaluation in counseling and development*, 22(4), 181-195.
- McClelland, D. C. (1973). Testing for Competence Rather Than for "Intelligence. *American Psychologist Journal*, 28(1), 1-14.
- McLeod, R. H. (2018). Indonesia's crisis and future prospects. In *Asian contagion* (pp. 209-240) : Routledge.
- Nassif, V. M. J., Ghobril, A. N., & Silva, N. S. (2010). Understanding the Entrepreneurial Process: a Dynamic Approach. *Brazilian Administration Review*, 7(2), 213-226.
- Perkins, D., & Unger, C. (1999). Teaching and learning for understanding. In C. Reigeluth (Ed.), *Instructional-design theories and models: A new paradigm of instructional theory* 3th Ed, NJ: Erlbaum.
- Piaget, J. (1936). *The origin of intelligence in children*. International Universities Press.
- Phungphol, W. (2018). *Business Cognitive Ability of New Generation Entrepreneur for Thai SMES Towards Business Performance in Thailand 4.0*. Dissertation of Doctor of Philosophy (Management), Silpakorn University. [In Thai]
- Phungphol, W., & Pooripakdee, S. (2017). *Creating Passion in Preparedness of Automotive Industry Entrepreneurs for Industry 4.0 in Surattanee*. National Academic Conference Faculty of Management Science Silpakorn University, 5th edition, 2017, 591-608. [In Thai]
- Shepherd, D. A., & Patzelt, H. (2017). *Trailblazing in Entrepreneurship: Creating New Paths for Understanding the Field*. Switzerland: Springer International.

- Smilansky, O. (2017). Pega World 2017: Pegasystems sharpens personalization focus with AI. *CRM Magazine*, 21(8).
- Tohidi, H., & Jabbari, M. M. (2012). Innovation as a success key for organizations. *Procedia Technology*, 1(2012) 560-564.
- Okolo, N., Ifeoma, O. R., & Amakor, I. (2013). Effective Risk Management In Organizations: The Nigerian Experience. *International Journal of Computers & Technology*, 10(8), 1878-1883.
- Webber, S., & Klimoski, R. J. (2004). Client project manager engagement trust and loyalty. *Journal of Organizational Behavior*, 25(8), 997-1013.
- Welch, J., & Welch, S. (2005). *Winning, International edition*, Harper Collins.
- Wong, S. K. S., & Tong, C. (2012). The influence of market orientation on new product success. *European Journal of Innovation Management*, 15(1), 99-121.